

(Политика, 24.10.2009)

Није лако ових дана председници парламента Славици Ђукић-Дејановић. Оптужују је што се у парламенту пољубила са председником Тадићем, а није и са председником Медведевом. Тек што је то одбацила, јер, како каже, она бира са ким ће се љубити, стиже нова оптужба против ње „неки посланици нису били на балкону у Центра Сава у време свечане академије којој је присуствовао и руски председник, већ су успели да сиђу у партер и седели у четвртом реду”. Оптужени Тома Николић још није поднео писмени извештај како се снашао за четврти ред. Ево, овим путем подносим писмени извештај да сам седео у петом реду партера, између две државне секретарке, Весне Арсић и Снежане Лакићевић-Стојачић.

Не знам како се господин Николић изборио за четврти ред, можда је и Кремљ посредовао око тога, што се мене тиче ја у Центру Сава увек седим у првом реду на централној позицији. Кад се бира „Мис Србије”. Сада сам био приморан да ипак прихватим пети ред, додуше, опет између две дивне даме. Академија је протекла сјајно, председник Медведев је захвалио борцима НОБ-а на борби против фашизма, поздравио је ратне ветеране и осудио ревизионисте историје Другог светског рата. Са српске стране борци НОБ-а нису споменути, као ни ветерани. А неки и у поодмаклим годинама дошли су у униформама, са све ордењем. Скоро нико од домаћина није им пришао да се са њима и поздрави.

И тако, пре почетка свечане академије рече ми државни секретар госпођа Весна Арсић како је потписала уговор о сарадњи Курске области и Министарства економије и регионалног развоја. Сјајно, помислих и сетих се Курске битке, попришта највеће тенковске битке у историји света. Онда се присетих да су уговоре потписали и Ивица Дачић са Сергејом Лавровом, па опет Дачић са Сергејом Шојгуом, па Вук Јеремић са Сергејом Лавровом, па Славица Ђукић-Дејановић са Александром Бабаковом, то је тај опасни тренутак љубљења, па господин Душан Бајатовић са Алексејем Милером.

Гледам у Центру Сава документарне снимке партизанских јединица и Црвене армије на улицама Београда 1944. године и питање се само намеће. Па зар ниједан споразум о војној сарадњи између Србије и Русије није потписан? Зашто?

Зашто на дочеку руског председника испред Палате „Србија” није био министар одбране Србије господин Драган Шутановац? Зашто није био ни у делегацији Србије током разговора са руском страном? Може ли српски протокол да не уврсти министра одбране у списак оних који дочекују председника Русије? Ако је то одлука руског протокола, хајде да нам се то и каже. Али ако је то одлука нашег протокола онда је то приватлук. То што је потпредседник САД Џозеф Бајден разговарао у Београду са министром одбране, а не и са министром спољних послова не значи да сада председника Русије не може да чека и српски министар одбране. Јер озбиљна држава води рачуна о државној функцији без обзира на то ко је персонално обавља.

Свеједно, у целој лепези српско-руских односа војне везе су изгледа и најслабије. И Србија и Русија су чланице Партнерства за мир, па би управо у оквиру тога могле војно много боље и много више да сарађују. Да ли је руски војни естаблишмент „увређен” српском оријентацијом на војну сарадњу са Националном гардом Охаја, интензивним војним контактима с оружаним снагама САД? Вероватно да јесте, јер колико официра и кадета ми школујемо у земљама НАТО-а, а колико у Русији? Диспропорција је огромна. А званично смо војно неутрални. Незванично, имамо статус придруженог члана. И Руси сматрају да заправо војска Србије има сопствену спољну политику. И онда једна дивна дама, државни секретар госпођа Весна Арсић мора да вади ствар потписујући уговор са Курском области, што код просечно образованог Србина одмах изазива асоцијације на тенкове и њихову производњу, а ветерани када то чују вероватно и салутирају.

Русија је охрабрила пут Србије ка ЕУ. НАТО није ни спомињан, јер Русија је земља која има исте вредности као Европа, али не и НАТО. Какав је став Русије према ставу Србије око уласка или неуласка у НАТО показује чињеница да војних разговора између Београда и Москве није ни било. И да их одавно и нема. Није потребно јаснија порука. Но, да сви наши русофоби не би сада дрекнули „како им је дража Србија од Русије”, а 1997. су били чак и против уласка држава Варшавског пакта у НАТО, треба дакле истакнути изјаву британског амбасадора у Београду „да улазак у НАТО није предуслов Србији за улазак у ЕУ”. Да видимо ко ће да полемише са изаслаником њеног величанства...

Дуг је пут до српске самоспознаје. Са маскама и без њих добро смо истрговали са Русима. Јер Србија је потребна само грађанима Србије.